

HET ST.-ALPHONSUSPATRONAAT TE 'S-GRAVENHAGE.

Zondag 23 Januari werd in de parochie van Onze Lieve Vrouw Onbevlekt Ontvangen aan de Elandstraat te 's-Gravenhage een patronaat opgericht, aanvankelijk met een achttal leden. 's Middags om drie uur had de opening van het nieuwe patronaat, dat den naam van „St. Alphonsus" draagt, en de plechtige inzegening plaats. Verscheidene geestelijken woonden deze plechtigheid bij. — Foto links: De voorgevel van het gebouw. Foto rechts: de heeren geestelijken die de plechtige bijeenkomst leidden, de patronaatscommissie en de eerste leden. *(foto's v. Tol.)*

om iets te volvoeren zoo sterk is, dat deze doorwerkt op den toevallig gelijkgestemden van iemand anders. Waarschijnlijk waren de hersens van den moordenaar, die zich natuurlijk geestelijk kolossaal heeft moeten inspannen om zijn daad te kunnen volvoeren en dus zeer sterk heeft moeten denken, gelijk gestemd met de hersens van uw vriend, en het is zeer wel mogelijk, dat, toen de moordenaar zich voorstelde op welke wijze en onder welke omstandigheden hij zijn misdrijf zou moeten volvoeren, uw vriend de hersenwerking van den misdadiger heeft aangevoeld en daardoor de verschijning heeft waargenomen. Feitelijk is het een bijzonder ingewikkeld en naar de omstandigheden waaronder het plaatsgreep, een voor de justitie hoogst belangrijk geval van telepathie. Ik kan mij echter zeer goed indenken," besloot hij, „dat de zenuwen van uw vriend door het voorval zoodanig geschokt zijn geweest, dat hij zich van het leven heeft beroofd. Voor menschen die onder dergelijke gedachten gebukt gaan, is geen genezing. Als ze den tijd geen gelegenheid laten de herinnering uit te wisschen, is de toestand hopeloos. Dan eindigen ze òf met gek te worden òf met zich van het leven te benemen, zooals uw vriend deed. Al uw voorgenomen pogingen om hem door afleiding te doen vergeten, hadden gefaald, daar geef ik u de verzekering van."

ALGEMEENE COLLECTE-DAG TE 'S-GRAVENHAGE TOT LENIGING VAN DEN WATERSNOOD.

Op Dinsdag 25 Januari is door een aantal winkeljuffrouwen van „Maison de Bonneterie" te 's-Gravenhage in Marker en Volendammer costuum een algemeene collecte gehouden, tot leniging van den nood door de overstrooming van een gedeelte van ons land ontstaan. Een paar chasseurs, als jonge boertjes verkleed, namen eveneens aan dit liefdewerk deel.

ZIJN SCHULD BETAALD

DOOR HENRY PECHMAYER

Enige jaren geleden maakte ik een reis naar Italië in gezelschap van mijn vriend Huizinga, een schilder. Het doel van onze reis was tweeledig: een welverdiende ontspanning te zoeken en tevens nieuwe indrukken op te doen, mijn vriend voor zijn kunst en ik voor mijn pen. En zoo zaten wij op een heerlijken zomeravond op het terras van Hotel Reichmann te Paradiso en blikten vol bewondering op de spiegelgladde watervlakte van het Luganer meer, terwijl we in gewijde stemming luisterden naar het kleppen van het Angelus. In ons gezelschap bevond zich graaf de Neuville met wien wij in dit hotel kennis gemaakt hadden.

Plotseling werd de stilte verbroken door het luide gejubel van een paar kinderstemmen. Over het gelaat van den graaf gleed een gelukkig lachje.

„Daar komen mijn beschermelingen!" zei hij en op hetzelfde oogenblik vliegen een paar beeldschoone kinderen naar hem toe, een knaap van acht jaar en een meisje van ongeveer zes. Het waren een paar prachtige kinderkopjes van echt Italiaansch type: bruine teint, donker overvloedig krullend haar en schitterende, inktzwarte oogen. Mijn vriend Huizinga kon de oogen niet van hen afwenden, zoo boeiden ze zijn kunstenaarsblik.

Zij hingen beiden om den hals van hun pleegvader en vertelden hem dat ze met Giacomo, den bediende van den graaf, die hun taal spreekt als geen ander, een tochtje op het meer gemaakt hadden. Ze hadden de holen van Caprino bezocht en vriend Giacomo, die klaarblijkelijk een hooge plaats in hun hart innam, had hen zelfs heel eventjes van den vurigen vino d'Asti laten nippen, en die was zoo zoet, o, zoo zoet. En daarna had Charles, „Signor Carlo", de koetsier van den graaf, hen met de brik afgehaald, ze waren naar huis gereden en nu hier en hadden honger en dorst.... Zoo babbelden ze door elkaar, half Italiaansch, half Fransch. Aan hun verlangen wordt voldaan en na vijf minuten zitten ze voor een gedekte tafel, en laten zich de opgediende heerlijkheden goed smaken.

„Weet u wel, heer graaf," zegt opeens mijn vriend, „dat ik een vurigen wensch heb?"

„Ik ben geheel tot uw beschikking, geëerde heer," was het antwoord.

Huizinga boog.

„Ik ben zoo verrukt over uw beide pleegkinderen, dat ik zou wenschen ze te schilderen."

De graaf lachte.

„Dat is gemakkelijker gezegd, dan gedaan, geachte heer! Reeds een paar jaar geleden wilde een professor uit München hen schilderen, ze waren echter in een oogwenk verdwenen en wilden van den man met den bril en dien zwarten baard niets weten. Als u evenwel uw geluk beproeven wilt — mij zal het genoegen doen, als het u gelukt!"

„Ik hoop het!" zei Huizinga. „Ik zal ze niet met lange zittingen kwellen. Het moeten twee prachtige schilderijen worden, pendanten: Piccolo en Piccola."

Wij lachten.

„U is vindingrijk, ook wat de titel betreft," meende de graaf. „Welnu, schilder er op los en denk er aan als de schilderijen te koop zijn dat ik een hart heb voor Piccolo en Piccola.

Op dit oogenblik naderde Giacomo, een robuste gestalte.

„Als de kinderen klaar zijn," zei de graaf. „kun je ze naar huis brengen. Morgen moet je met hen eens naar 't Lago Maggiore gaan. Charles zal je er heen brengen. Ik verlaat me op je dat je goed voor hen zult zorgen...."

„Als mijn oogappels, mijnheer de graaf!"

„Goed!"

Een stormachtig afscheid van de beide spring-in-'t-velds volgde en toen waren we weer alleen.

„Hoe is u eigenlijk aan de kinderen gekomen?" vroeg Huizinga.

„Door een toeval. De kleinen hebben een geschiedenis."

„Is het indiscreet er naar te vragen?"

„In 't geheel niet, waarde heer. Luister! Eenige jaren geleden, op weg naar Rome, reisde ik door de Campagna. Een armelijk gehucht doorrijdende, zag ik voor een klein, armoedig huisje een druk gesticuleerende en pratende menigte staan, waaronder eenige luid weenende vrouwen. Ik liet, nieuwsgierig, mijn koetsier stilhouden en naar de oorzaak vragen.

„Een ongeluk! Een ongeluk!" riepen sommige omstanders door-een.

„Wat is er dan?"

„Pietero Salvatini heeft in een vlaag van jaloerschheid zijn jonge vrouw doodgestoken en is gevlucht. En in de hut bij het lijk bevinden zich hun beide kinderen, een jongetje van drie en een meisje van één jaar. Die arme schapen! Wat zal er met hen gebeuren? We hebben nauwelijks voor onze eigen kinderen te eten, zullen we er dan nog een paar van een vreemde bijnemen?"

Zoo klonk het van alle kanten. Vol medelijden trad ik het huisje binnen. De podesta van het plaatsje kwam ons jammerend tegemoet. Het was inderdaad een beklagenswaardige aanblik, die zich daar aanbood. Op een schamel bed lag het lichaam van een bijzonder schoone vrouw, met het gelaat van een klassieke Romeinsche. Ze was dood. Een kleine roode plek bij haar hart toonde de plaats waar zij den doodelijken steek ontvangen had. Onbewust van het droevige voorval zaten te midden van deze ellende de beide

JUBILEUM JAN GROOTVELD.

25 Januari j.l. vierde de bekende tooneelspeler Jan Grootveld zijn 25-jarig tooneeljubileum. Onze fotograaf kiekte hem temidden van een schat van bloemen in de rol van „diplomaat" in de „Schoone Cubaansche."

VREEMDE GASTEN.

Een tweetal Mohamedanen, die in Duitsche krijgsgevangenschap vertoeven. Onze foto geeft hen terwijl zij zitten te bidden voor hun tempel, die voor hen werd gebouwd opdat zij naar behooren hun godsdienstoefeningen zouden kunnen verrichten. *(V.F.B.)*